

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΒΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΒΗΒΗΟΥΣ ΚΑΙ ΝΗΝΙΔΑΣ

Ἐγκριμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα (1932)
Τιμηθὲν διὰ τοῦ Ἀργυροῦ Μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

ἘΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ δραχμῆς 100, Ἐξαμηνίᾳ δραχ. 55, Τρίμηνι δραχ. 30.

ἘΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διατμ. 50. Ἀμερικῆς δολάρια 3.— Ἀγγλίας καὶ ἑἰς ἐν γένει τῶν ἄλλων Κρατῶν οὐλλίνα 10.
Ἐξῆμηνιοὶ καὶ Τρίμηνιοὶ ἐναλλάως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ. 1879

ΙΑΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν Ἰνν Δεκεμβρίου ἄλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν Ἰνν οἰοῦσάποτε μηνῶς.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅδὸς Ἐβριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'—Τόμος 46ος

Ἀθήναι, 10 Ἰουνίου 1939

Ἔτος 61ον.—Ἀριθ. 28

ΟΙ ΘΑΛΑΣΣΟΛΥΚΟΙ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ RUDYARD KIPLING

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενον —

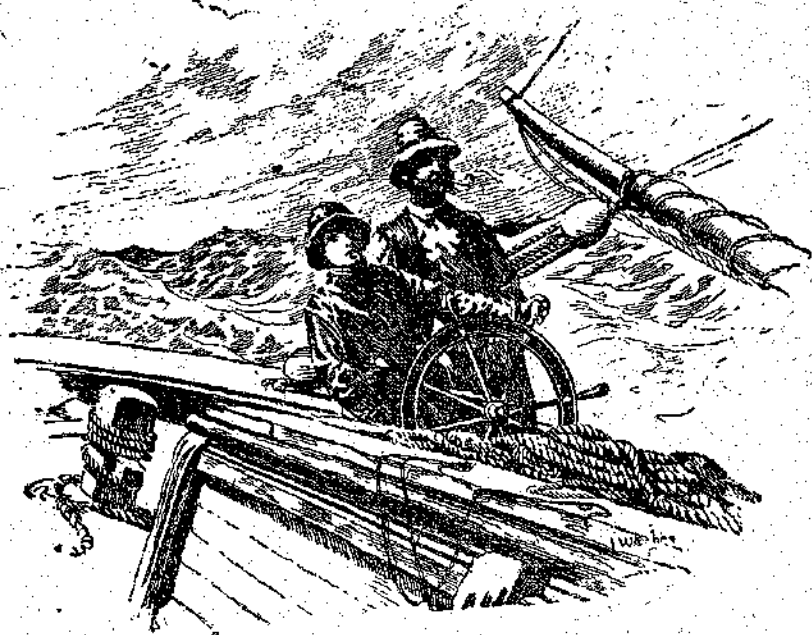
— Τότε, συνέχισε ὁ Ντάν, εἶναι ποὺ ἀρχίζει ἡ δουλειά. Κανεὶς δὲν κάθεται πιά σὲ ὤρισμένες ὥρες στὸ τραπέζι. Ὅταν πεινάη κανεὶς παίρνει μιὰ γαλέττα στὸ χέρι κι' ἔσταν δὲν μπορεῖ πιά νὰ σταθῇ στὰ πόδια του πέφτει μὲ τὰ ροῦχα στὴν κουκέττα του. Ἄν σ' εἶχαμε ψαρέψει ἕνα μῆνα ἀργότερα θὰ τὴν εἶχες δοχημα, γιὰτὶ δὲν θὰ πρόφθαινες νὰ εἶσαι σὲ φόρμα γιὰ τὴ γριά Παρθένο.

Ὁ Χάρβεϋ κατάλαβε, πὼς ἡ Παρθένοσ κι' ἕνα ἄλλο πλῆθος ἀπὸ μπάγκους μὲ τὰ πιδὸ περίεργα ὀνόματα μαζεμμένοι σ' ἕνα μέρος, ἦταν ὁ τελικὸς σταθμὸς τοῦ ταξιδιοῦ καὶ πὼς μὲ τὴ βοήθεια τοῦ Θεοῦ θὰ ἀποτελείωναν ἐκεῖ ὅλη τὴν προμήθεια ἀπ' τὸ ἄλατι τους. Βλέποντας ὁμοσ στὸ χάρτη πόσο μεγάλη ἦταν ἡ Παρθένοσ (ἕνα σημεῖο σχεδὸν ἀδιόρατο) ἀναρωτιόταν πὼς θὰ κατάφερνε ὁ Ντίσκο, ἔστω καὶ μὲ τὸν ἐξάντα καὶ μὲ τὴ βολίδα νὰ τὴν βρῇ. Ἀργότερα ἐμαθε πὼς καὶ σ' αὐτὸ τὸ ζήτημα ἀκόμη ἔπως καὶ σὲ ὅλα τ' ἄλλα ὁ Ντίσκο τὰ κατάφερνε περίφημα καὶ πὼς μπορούσε μάλιστα νὰ φανῇ χρήσιμος καὶ σὲ ἄλλους.

Μὲς στὴν καμπύνα του ἦταν κρεμασμένος ἕνας μεγάλος μαυροπίνακας καὶ ὁ Χάρβεϋ δὲν κατάλαβε τὴν χρησιμότητά του, παρὰ μόνον ὅστερα ἔσταν ἀφοῦ μέρες ὀλόκληρες ἐπλεαν στὰ τυφλά μέσα, σὲ πηχτὴ ὀμίχλη, ἀκουσάν ἀπὸ μακρὰ τὸ παράφωνο σκαῦξιμο μιάς ποδοκίνητης σφυρίχτοσ καραβιοῦ, ποὺ ἡ φωνὴ τῆς ἔμοιαζε σὲν τὴ φωνὴ ἑνὸς βραχνιασμένου ἐλέφαντα.

— Ἔνα τετράγωνο παγὶ ποὺ σφυραίει γιὰ τὸ πλάτος του! εἶπε ὁ Μεγάλος Τζάκ.

Σὲ λίγο τὰ μπροστινὰ πανιά ἐνὸς μπάρκου ξεπρόβαλαν γλυστρώντας μὲσά ἀπὸ τὴν ὀμίχλη καὶ τὸ Ἐδῶ εἰμασε, χτύπησε τρεῖς φορές τὴν καμπάνα του, σύμφωνα μὲ τὴ στενογραφία τῆς θάλασσας.

Μιά τρεμουλά περάσε ἀπὸ τὸ κορμὶ τοῦ Χάρβεϋ τὴν πρώτη φορὰ ποὺ ἔβαλε τὸ χέρι του στὴ ρόδα τοῦ τιμονιοῦ. (Σελ. 221, στ.α')

— Κάποιο φραντσέζικο εἶναι, εἶπε ὁ μπάρκο. Σάλλτερς μὲ περιφρονητικὸ ὄφος. Κανένα καράβι ἀπὸ τὸ Μικελὸν ἢ τὸ Σαιν-Μαλὸ (ὁ γέρο-γεωργὸς μυρίζεταν κάτι τέτοια πράγματα καλύτερα ἀπὸ τὸν πιδὸ πολυπερὸ θάλασσοδύλο). Καὶ ἔ, τι μοῦ σώθηκε ὁ καπνὸς μου, Ντίσκο.

— Καὶ μένα τὸ ἴδιο, εἶπε ὁ Τὸμ Πλάττ. Ἔ, ἔ, ἐσεῖς κεῖ κάτω! Σταθήτε! Ἄπὸ τὸ Σαιν-Μαλὸ εἰσασετε;

— Ἔ, ἔ, ναί! Σαιν-Μαλὸ! Μικελὸν! φώναξαν οἱ ναῦτες τοῦ ἄλλου καραβιοῦ γελώντας καὶ σειώντας στὸν ἄερα τοὺς μάλλινους κούκους τους. Κι' ὅστερα ὅλοι μαζί ἔκαναν:
— Tableau! Tableau!

— Δεῖξε τους, Ντάννυ, τὸ μαυροπίνακα. Δὲν μπορεῖ νὰ χωρῆσῃ στὸ μυαλὸ μου πὼς αὐτοὶ οἱ διαβολοφραντσέζοι μποροῦν νὰ φτάσουν ὅπου θέ-

λου. ἔς εἶναι ἡ Ἀμερικὴ στὴν ἄλλη ἀκρὴ τοῦ κόσμου. Σαρανταεξήσαρρανταενηντὰ φτάνει γι' αὐτοὺς. Ἄλλωστε, ἔπως λογαριάζω, τόσο θάνατι ἐπάνω-κάτω.

Ὁ Ντάν ἔγραψε μὲ τὴν κωμωλία τοὺς ἀριθμοὺς αὐτοὺς στὸ μαυροπίνακα ποὺ τὸν κρεμάσαγε στὸ μεσιανὸ κατάρτι, ἐνῶ ἀπὸ τὸ μπάρκο τοὺς φώναζαν ἐν χορῇ: Μερσί!

— Δὲν μοῦ πολυγούσταρεῖ νὰ τοὺς

ἀφήσουμε να φύγουν έτσι, μουρμούρισε ο Σάλτερς πασπατεύοντας μέσα στις τσέπες του.

— Μπας κι' έμαθες φραντσέζικα από το τελευταίο σου ταξίδι και δώθε; ρώτησε ο Ντίσκο. Δεν έχω καμιά διάθεση να άρχισουν πάλι να μας πετροβολάνε, έπειδή θα νομίσουν πως τούς βρίζουμε, όπως έγινε τότε που φώναζες: «φουτι κιάσις» στα κάρδια του Μικελόν απέξω από το Χαϊτήδ.

— Έτσι μου είχε ειπεί ο Χάρμπυ Ρας να τούς φωνάζω, δικαιολογήθηκε ο Σάλτερς. Που να ξέρω εγώ πως τός έχουν για βρισιά. Και τί να γίνη τώρα, που κανένας δεν έχει καπνό; Νειaré μου, μήπως ξέρεις εσύ γαλλικά;

— Πώς, βέβαια! είπε ο Χάρβεθ με καμάρι. Και άρχισε να φωνάζει: — Ohé! Dites donc! Arretez vous! Attendez! Nous sommes venant pour tabac!

— A, tabac, tabac! έφώναξαν εκείνοι.
Και ξανάρχισαν τα γέλια.

— Έπιασε, είπε ο Τόμ Πλάττ. Δεν θά χάσουμε τίποτε αν ρίξουμε μια βάρκα στη θάλασσα. Δεν λέω πως έχω δίπλωμα στα γαλλικά, μα ξέρω μια άλλου είδους γλώσσα και φαντάζομαι πως μ' αυτήν θά κάνω τη δουλειά μας. Έλα, Χάρβεθ, να μας κάνεις το δραγουμένο.

Απερίγραπτη ήταν η φασαρία και η όχλαγωγία που έγινε όταν ο Τόμ Πλάττ και ο Χάρβεθ σκαρφάλωσαν στα μαύρα πλευρά του μπάρκους. Η καμπίνα ήταν όλη ταπετσαρισμένη με χτυπητές χρωμολιθογραφίες της Παναγίας — της Παναγίας της Νέας Γης, όπως την έλεγαν. Ο Χάρβεθ είδε πως τα γαλλικά του έδω στο Μπάγκο δεν είχαν πέραση, και όλη η συζήτηση που έκανε μαζί τους περιωρίστηκε σε μορφασιμούς και σε κουνήματα του κεφαλιού. Μα ο Τόμ Πλάττ έφθασε να κουνήσει τα χέρια του και η συνενόηση έγινε άμεσως. Ο καπετάνιος του πρόσφερε ένα ποτηράκι απερίγραπτο τζίν και οι πρόσχαροι ναυτες τον περιπολήθηκαν αν να ήταν αδελφός τους. Έστερα άρχισε το παζάρεμμα.

ράζονταν πειρατικά λάφυρα άναμεταξύ τους. Μα ο Τόμ Πλάττ σε λίγο βγήκε ζωσμένος με καπνό άκοπο καμωμένο σχοινί και με τις τσέπες του παραγεμισμένες με ταμπάκο και με καπνό-γιά μάσημα. Έστερα οι εθνομοι ναυτικοί εξαφανίστηκαν λίγο-λίγο μέσα στην ομίχλη και το τελευταίο που άκουσε ο Χάρβεθ απ' αυτός ήταν ένα τραγουδάκι γαλλικό που τβλεγαν όλοι μαζί.

— Πώς έγινε αυτό, να μην μπορέσουμε να συνεννοηθούμε με τα γαλλικά μου και να τελειώση η δουλειά άμέσως με τα νοήματα που τούς έκανες εσύ; ρώτησε ο Χάρβεθ όταν μοιράστηκε ο καπνός στο πλήρωμα του Έδω έμιασε.

— Ο Τόμ Πλάττ έβαλε τα γέλια.
— Αλήθεια, τούς μιλήσα με νοήματα, είπε, μα η γλώσσα η δική μου είναι κάπως πιο παλιά από τα γαλλικά τα δικά σου. Όλα αυτά τα γαλλικά κάρδια είναι γεμάτα μασσιώνους, να, γι' αυτό.
— Είσαι λοιπόν κι' εσύ μασσιώνος;
— Έτσι φαίνεται, έ, τί λές; είπε ο παλιός ναύτης του πολεμικού ναυτικού γεμίζοντας την πίπα του.
Και ο Χάρβεθ βρέθηκε μπροστά σ' ένα καινούργιο μυστήριο της θάλασσας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Σ'

Έκεινο που έκανε τη μεγαλύτερη εντύπωση στον Χάρβεθ ήταν με τί άπόλυτη άφησησιά περνοσαν ώρισμένα πλοία τάν άπέραντο Ατλαντικό. Τα ψαράδικα, όπως έλεγε ο Ντάν μποροδσαν να βοηθούν το ένα το άλλο, μα από τα βαπόρια θά έπρεπε κινείς να έχη μεγαλύτερες απαιτήσεις.

Οι σκάφεις αυτές γεννήθηκαν στο μυαλό του Χάρβεθ ύστερα από μια άλλη ενδιαφέρουσα συνάντηση, όταν έπι τρια δλόκληρα μιλλία τούς είχε πάρει καταπόδι ένα γέρικο φορτηγό βαρό και δυσκίνητο, που μετέφερε σφάγια και που βρωμούσε σαν χίλιοι σταύλοι, ένα μιλλι μακρυά. Ένας άξιωματικός φοβερά νευριασμένος πήρε ένα τηλεόνη και άρχισε να τούς φωνάζει, ενώ ο Ντίσκο έτρεχε με πρώμο αέρα και έδινε στον ξένο πλοίαρχο μια από εκείνες τις άπαντήσεις που αυτός μονάχα ήξερε:

— Που βρισκόσαστε λέει; Άμ' αβίζετε να βρισκόσαστε πουμενά; Έοσις σκάβετε τη θάλασσα με το μουσοόδι σας σαν τά γουρούνια χωρίς να προσέχετε εκείνους που περνώνε δίπλα σας, κι' έχετε τα μάτια σας μέσα στα φλυτζάνια σας του καφέ, αντί να τα έχετε στα ξερονέφραλά σας.

Ο πλοίαρχος εκούνησε τα χέρια του και έιπε κάτι δείχνοντας τα μάτια του Ντίσκο.

— Δεν μπορέσαμε να πάρουμε σίγμα τώρα και τρεις ημέρες, είπε. Νομίζετε πως μπορεί να προχωρή ένα βαπόρι έτσι στα τυφλά; φώναζε με όλη του τη δύναμη.

— Εγώ μπορώ! άπάντησε ο Ντίσκο. Το σκαντάγιο σας τί το κανάτε; Το κατάπιατε; Δεν σας κόβει να όπολογίσετε που βρισκόσαστε, παίρνοντας βάθος η βρωμούν τα βώδια σας τόσο πολύ που σας έχουν ζαλίσει;

— Με τί τα ταίζετε; ρώτησε ο Μπαρμπο Σάλτερς μ' όλη του τη σοβαρότητα, γιατί η μουρούδια τών βωδών ξυπνούσε μέσα του τον άγρότη. Ίσω, να μην είναι δική μου δουλειά, μα μου φαίνεται πως η βαμβασκόπητα που τούς δίνετε είναι τριμμένη, και.

— Να πάρη η όργη! φώναξε ένας με κόκκινη φανέλλα που τούς κοίταζε από το κατάστρωμα. Από παιδί τρελλοκομείτο μας βγήκε αυτός ο γενάτος;

— Νειaré μου, άρχισε ο Σάλτερς δόλθθος επάνω στα ξάρτια της μετζάνας, πριν χωριστούμε έχω να σου πώ πως.

Ο πλοίαρχος από τη γέφυρα έβγαλε το πιλόκίό του και έιπε με όπερβολική ευγένεια:

(Ακολουθεί) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΑΝΘΟΛΟΓΙΑ

ΩΔΗ ΕΙΣ ΤΗΝ ΣΕΛΗΝΗ

Γλυκύατη φωνή βγάν' ή κιθάρα
Και σε τούτη την άφραση άρμονία
Της καρδιάς μου άποκρίνεται ή λα-
χέτρα

Γλυκέ φίλε, είσαι σύ, που με τη θεία
Έκσταση του Όσσιάνου¹⁾, εις τ' άκρο-
γιάλι

Της νυχτός έμφυξις την ήσυχία.
Κάθισε για να ποίμυ θυμον στα κάλλη
Της Σελήνης' αυτήν έαυνηθώσε
Ο τυφλός ποιητής συχνά να ψάλλη.

Μου φαίνεται τόν βλέπω, που άκου-
[βοΐσε
Σε μίαν έτιά, και το ψεγάρι δώτόσο
Σ τα γένια τα λερά έλαμπικοπούσε.

Άπ' το Σκοπό²⁾, νάτο, προβαίνει, ώ
[πόσο
Σύ την νύχτα τερπνά παρηγορεύεις!³⁾
Υμνο παθητικό θε να σου ύψάσω.

Παθητικό σά σένα, όταν λαμπαίης
Στρογγυλό, μεσοούρανο, και το φως σου
Σε ταφόπετρα δάσκαψη άποκομίζης.
ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ ΣΟΛΩΜΟΣ

1) Σκότος βάθος του Γ' αΐωνα τυφλός. —
2) Βουνό της Ζακύνθου. — 3) Άντι «παρηγορεύεις».

ΑΘΗΝΑ Ι ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ
Η ΤΣΑΓΓΑΡΟΔΕΥΤΕΡΑ

Άγαπητοί μου,

ΜΙΑ πολύ σπουδαία άνακοίνωση έγινε την περασμένη Πέμπτη στην Άκαδημία Αθηνών. Ο άκαδημαϊκός κ.

Δοντάς, καθηγητής της Φυσιολογίας στο Πανεπιστήμιο, παρουσίασε μια στατιστική του γιατρού κ. Λαμπαδάριου, διευθυντού της Σχολικής Υγειονομίας στο Υπουργείο της Παιδείας, στατιστική καμωμένη από πειράματα και παρατηρήσεις ειδικών στα σχολεία, που τα συμπεράσματά της είναι πολύ άνησυχαστικά. Πρόκειται για την κόπωση των μαθητών και μαθητριών, που άντι να λιγοστεύη με την κυριακή, και τις άλλες άργιες, άπεναντίας μεγαλώνει! Πραγματικώς, ο λεγόμενος «δεικτης κόπωσης» όφώνεται τις ημέρες που ακολουθούν μια Κυριακή, μια γιορτή ή τις πολυήμερες διακοπές των Χριστουγέννων και του Πάσχα. Τα παιδιά, όχι μόνο δεν έσομαρίζονται με την άργία, αλλά γυρίζουν στο σχολείο περισσότερο κουρασμένα κι' απ' όσο ήταν πριν. Πρέπει να περάσουν δυό, τρεις, και κάποτε περισσότερες ημέρες, για να κατεβή ό «δεικτης» στο κανονικό και, το χειρότερο, τις ημέρες εκείνες σημειώνονται κι' οι περισσότερες άσθένειες παιδιών, γιατί ή κόπωση άδυνατίζει το σώμα και το κάνει εύπροδδλητο.

Πώς να εξηγηθώ αυτό το φαινόμενο; Πώς ή άργία — ή άνάπαυση — φέρνει την κόπωση και την έξάντληση; Ο κ. Λαμπαδάριος τό άποδίδει προπάντων στην κακή χρήση της ήμέρας ή των ημερών που τά παιδιά δεν έχουν σχολείο. Έπιωφελούνται για να κάνουν κουραστικές εκδρομές, μεγάλες πεζοπορίες, παράκαιρη και άντιπιστημονική γυμναστική, πολλές διασκεδάσεις με άγρόπνιες, κι' ακόμα ιδιαίτερα μαθήματα — ξένες γλώσσες, μουσική, ή προγύμναση στα μαθηματικά, που είναι κυριολεκτικά ή «άδυναμία» τών περισσότερων παιδιών — εκτός από τα πολλά που τούς βάζουν για τις διακοπές οι καθηγητές τους. Κι' αυτά πάλι δεν τα μοιράζουν σ' όλες τις ημέρες τών διακοπών, ώστε να μελετούν άνετα μόνο μιά-δυό ώρες την ήμέρα, παρά τάφήνουν όλα για τις τελευταίες.

«Υπερμελέτη» που δεν μπορεί παρά να φέρη «ύπερκόπωση». Γι' αυτούς τούς λόγους τα παιδιά γυρίζουν στο σχολείο πιο κουρασμένα απ' όσο ήταν όταν έφυγαν — ό «δεικτης» τό δεί-

χνει — άγόρια και κορίτσια τό ίδιο. Οι έξαιρέσεις, στα Γυμνάσια τουλάχιστο τών Αθηνών — γιατί σ' αυτά έγιναν οι παρατηρήσεις, μέσα σε μεγάλα παιδιά — είναι πολύ σπάνιες, κι' οι διαφορές πολύ μικρές, που αυτές πάλι πρέπει ναποδοθούν στη διαφορετική σωματική και πνευματική άντοχή κάθε παιδιού και στο διαφορετικό του «περιθάλλον», σε λόγους δηλαδή άτομικούς, οικογενειακούς και κοινωνικούς: γιατί άλλα παιδιά είναι δυνατά κι' άλλα άδύνατα, άλλα έχουν τα μέσα να παίρνουν κι' ιδιαίτερα μαθήματα, άλλα, φτωχότερα, περιορίζονται στα μαθήματα του σχολείου κι' άλλων οι οικογένειες κάνουν «μεγάλη ζωή», διασκεδάζουν, ξευχτούν, ενώ άλλων ζούν ήσυχά και περιωρισμένα.

Ανάλογο φαινόμενο παρατηρείται και στους μεγάλους. Όλοι οι εργοδότες ξέρουν πως ή άπόδοση τών εργατών και τών υπαλλήλων είναι μικρότερη την άκόλουθη ήμέρα από μια γιορτή, και μάλιστα από ένα διπλογύροτι, και πως σιγά-σιγά μεγαλώνει ή όρεξη, ή διάθεση για εργασία. Κι' ό κ. Δοντάς θύμισε την περιφήμη

«Τσαγγαροδευτέρα»: ύστερ' από τό γλντι της Κυριακής, τα τσαγγαροπούλα ραχατεύουν και τη Δευτέρα, κι' επεκράτσει να όνομάζεται «Τσαγγαροδευτέρα» κάθε ράθυμη, τεμπέλικη ήμέρα εργασίας που διαδέχεται συνήθως μια ήμέρα άργίας και διασκεδάσης... Τσαγγαροδευτέρες λοιπόν έχουμε κάθε τόσο και στα σχολεία. Το φαινόμενο δεν είναι καθόλου ευχάριστο κι' οι άρμόδιοι, ύστερ' από τόν κ. Δοντά, τον κινδύνου που έκρουσε ό κ. Λαμπαδάριος, άς λάβουν τα μέτρα τους. Θα λιγοστεύουν τις άργιες στο διάστημα του σχολικού χρόνου; θα πούν στους δασκάλους να βάζουν λιγότερα μαθήματα για τις διακοπές; θα ουστήσουν στοδς γονείς να επιδόλπουν για την καλύτερη χρήση τών επικίνδυνων αυτών ημερών; Δεν ξέρω. Θεώρησα όμως χρέος μου να μιλήσω γι' αυτό τό πράγμα στα παιδιά τα ίδια, με την έλπίδα πως, σά φρόνιμα παιδιά που είναι, θα προσέχουν στο έξες να μην παρακουράζονται τις ημέρες που δεν έχουν σχολείο. Είναι πολύ δόσκολο; . .

Σας άσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

Ο ΚΩΣΤΑΚΗΣ ΘΕΛΕΙ — Ο ΚΩΣΤΑΚΗΣ ΔΕΝ ΘΕΛΕΙ

ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ

2.

Μια μέρα, ή μητέρα του Κωστάκη τού είπε με θυμό (είχε χάσει την ύπομονή της ή γυναίκα):

— Τρελλός είσαι σύ που θάχης τέτοια μαλλιά; Η θά πώς άμέσως

στον κ. Φαλλίδα να σου τά κόψη όσο πρέπει, ή, αν γυρίσης έτσι, θά σε δώσω στη Μαργαρώ να σε πνή στο κουρείο σούρνοντας, και να πη στον κ. Φαλλίδα να σου τά κόψη σύριζα με την ψιλή!
Ο Κωστάκης πήρε τούς δρόμους. Μα ούτε να πάη στο κουρείο είχε σκοπό, ούτε να γυρίση στο σπίτι, τολμούσε, φοβούμενος το θυμό της μητέρας του. «Δεν θά γυρίσω, συλλογίζόταν, παρά το βράδυ, άργά, όταν το κουρείο θά είναι πιά κλειστό. Κι' αβριο το πρωί ξαναφύγω».
Καθώς πήγαινε άσκοπα, άκουσε κλαπατόσιμπανα, κι' είδε σε μια μικρή πλατεία κόσμο — άντρες, γυναίκες, παιδιά — μαζεμένο γύρω σ' έναν παράξενο άνθρωπο. Έπλησίασε κι' άνακατεύθηκε με τόν κόσμο. Ο άνθρωπος εκείνος, άνεβασμένος σ' ένα σκαμνί — πίσω του τά όργανα που έπαιζαν, πλάι του ή εικόνα μιας γυναίκας με πολλά μαλλιά — κρατούσε στα χέρια του ένα μουκαλάκι κι' έφώναζε:
— Δεν ύπάρχει πιά φαλάνκα! Την κατάγγησε αυτό το φάρμακο που άνακόλυσα. Κύριοι, δποιος είναι φαλακρός, δεν έχει παρά να δοκιμάση.

εὐχαριστᾷ γιὰ τὰ ὄρατα πού γράφεις γιὰ τις ἑσθινοὶκῆς Ἐπιστολῆς σου.

Ἦναι μεγάλο δυστύχημα μοῦ ἀναγγέλλει ὁ Ἠλίας Π. Φραγκόπουλος ἀπὸ τὸ Ἀργυροῦσι: Ὁ ἀδελφός σου Ἀλέξανδρος, ἕνα χαριτωμένο παιδάκι ἑντεκα χρονῶν, ἐνὸς ἔπαυσε κρυφτὸ σ' ἕνα φιλικὸ σπῆτι, ἀνέθηκα, γιὰ νὰ κρυφθῇ, σ' ἕνα παράθυρο, κι' ἔπεσε στὸ δρόμο ἀπὸ ὕψος 15 μέτρων! Πόσο ἐλόγησε τοὺς γονεῖς του καὶ τὸν ἀδελφὸν του ὁ τραγικὸς αὐτὸς θάνατος! Μὰ κι' ἐλῆ την κοινωγία τοῦ Ἀργυροῦσιου, ὅπου τὸ καλὸ παιδάκι ἦταν τόσο ἀγαπητὸ, καὶ μένα... Τὰ πρὸ ἔγκαρδια πολλο- πητήριά μου στὴν οικογένειά σου, παι- δι μου, σὲ σένα θὰ στέλνω τὴν φιλ- λάδιό μου. Κι' ὁ Θεὸς νὰ σέ παραγγερίσῃ.

Ἐπειδὴ Λύνα, φαίνεται πῶς εἶναι ἡ πρώτη φορὰ πού μοῦ γράφεις, γιὰτὶ τὸ φευδάνυμο πού ζήτησες σοῦ ἀνεκρίθη στὸ 18ο φυλλάδιο. Ὅσο ἄρα καὶ καλὰ γιὰ τὴ γνωριμία, εὐχαριστῶ γιὰ τὰ καλὰ λόγια κι' ἔλπικω νὰ μοῦ γράψης συχνά. ἀπὸ εἰ- σαι κι' ἀπὸ διπλασιαστικὴν οικογένειά σου. Γιὰ τὴν ἐγκρίση τοῦ φευδάνυμου θὰ μοῦ στεί- λης ἔρ. 10. Ὁ Ὁδηγὸς τιμητικῶς ἔρ. 6 καὶ τὸ Λυσόχαρτο μὲ τὰ τεχνοδρομικά, ἔρ. 4, 50.

Καὶ σὺ, Βασίλισσα τῶν Δουλουδιῶν, εἶχες καιρὸ νὰ μοῦ γράψης. Σοῦ εὐχομαι καλὴ ἐπιτυχία στις ἐξετάσεις τοῦ πτυχίου. Χαίρω γιὰ ὅσα μοῦ γράφεις γιὰ τὴν ἀχώ- ριστὴ φίλη σου Κυριότατο Μανεξεδάνε, πού τὴ χαίρω. Ἐλάβα τὰ τσέκ, σὺ εἰ- στείλα τὸ φυλλάδιο πού ἔχασες καὶ κράτη- σα σημασίω νὰ σοῦ σταίλω Μ. Μυστικὰ μόλις ἀνακοινωθῶν. Ἐλπικω νὰ μὴν ἄρ- γήσῃς πάλι νὰ μοῦ γράψης.

Ἐρς θυμίζω τὸ Τεῦχος ἑξήναιος τῆς ἑσθινοῦ Ἀνθολογίας. Κοντίζει νὰ ἐξάν- τηθῇ κι' ἵως ἀργότερα θὰ ἔρῃ. Κι' εἶναι πραγματικῶς πολύτιμο βιβλίον. Σ' ὅσους ἐπέροφθασαν ἢ θὰ προφταῖν νὰ τὸ πάρουν μὲ 40 δραχμὰς—ἢ ἔρ. 55 δεμέ- νο—ὁ κ. Μενῆτας τοῦς συστάσει νὰ τὸ φι- λάω καλὰ στὴ βιβλιοθήκη τους, γιὰτὶ με- τὰ χρόνια θὰ τὸ δίνουν οὕτε γιὰ χί- λιας δραχμὰς.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Νέα Ψευδώνυμα: Ἄνυπόφορος Γιάγκοτος, κ. (Κ). Ἄρης, ἄ. (ΚΝ). Μορ- φεύς, ἄ. (ΚΑ). Γιώργος, ἄ. (ΓΦ). Ἰσι- γένεια, κ. (ΝΠ). Μπουμπούλι, ἄ. (ΓΡ). Παράσιτος, ἄ. (ΣΑ). Μυστήριος, ἄ. (ΑΣ). Φραγγικεστάιν, ἄ. (ΑΣ). Ἄνυπότακτο Ναυτάκι, κ. (ΚΚ).

Ἄνυπότακτος Ψευδώνυμον: Αἰ- γαιοστρατιάρχης, ἄ.

Ἡ Διάπλασις ἀπαξῆται τοῦς φίλους της: Ἀἴτλην (τὸ κομματί σου θὰ τὸ δια- δάσω μὲ τὴ σειρά του καὶ θὰ ἔχω ἄρ. 79 κ' ὅσα μοῦ γράφεις γι' αὐτὸ ἀπὸ πῆρες Ἀ' βραβεῖο σὺς λύσεις, θὰ μοῦ στεί- λης νὰ δημοσιεύσω τὴ φωτογραφία σου; καὶ τὰ δύο μου μεμιτορῆματα θὰ τελειώ- σουν μαζί, στὸ τέλος τοῦ χρόνου μου) Γεώργιος Μεγαλεξάνην (οἱ λύσεις δεκτές: τὰ δικαιώματα συμμετοχῆς μπορεῖς νὰ τὰ στείλῃς καὶ μελετημένα: εὐχαριστῶ γιὰ τὰ καλὰ λόγια) Ἐπιδοδοφόρον (τὸ ποιῆμα σου πολλὸ ἄγαθον καὶ τὸ ἀνέκδοτό σου, ἂν καὶ νόστιμο, ἀκατάλληλον, γιὰτὶ παρουσιάζει τὸν Ἑλληνα ἐξ. πρὸ ἄλλο κι' εὐγε- νικὸ ἀπέαντι τοῦ γάλλου· σοῦ τὰ ἔκρινα ἐδῶ γιὰτὶ ἦταν γραμμὴν μέσα στὸ γράμ- μα σου ἂν μοῦ σταίλες ἄλλα, καὶ τὰ γρά- φης χωριστὰ) Σπυριδωνοῦ Δωδεκανή- σον (θὰ εἶδες τὴν ἐγκρίση περιμένω) Πα- σχαλιάν τῆς Ἄνδρου (πάλι Ἀσκήσεις; μὰ σοῦ εἶπα, μοῦ φαίνεται, νὰ μὴ στείλῃς

πιά ἢ προθεσμία ἔχει λήξει πρὸ πολλοῦ καὶ μόνο ἅμα ἰδέῃς προκήρυξη νέου δια- γωνισμοῦ Ἀσκήσεων θὰ μοῦ σταίλῃς) Κό- μνητα φῶν Σπῆς (Λυσόχαρτο ἔστειλα· τῶ- ρα ἔχω διπλοῦπο στὴ διαβάσι σου δραχμὰς 41) Συγκοπῶν (ἐξετάσει τις παραγγε- λίας τοῦ γράμματός σου) χαίρω πού σοῦ ἔγραψε ὁ Ρ. Τ.) Ἄντι Ἰγάρμ (φυλλάδιο 22ο ἔστειλα· τὸ κομματί σου θὰ τὸ διαβά- σω) Ἄνυσταίν (θὰν περᾷσαι, θὰ μοῦ γρά- φης μετὰ τοῦς διαγωνισμοῦς γιὰ τὴ Μ. Ἀγγελία θὰ δώσῃς ἀκόμα λαπτὴ 80) Ἄνυσταίν Καμελίαν, Ἄδην Ἀλόην κτλ κτλ. Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 30 Μαΐου θὰ πικνεθῶ σὲ ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 288ου Διαγωνισμοῦ Ἀύσεων. Αἱ λύσεις τοῦ φυλλαδίου τούτου δεκταὶ μέχρι τῆς 10 Ἀγροῦστου.

326 Λεξιγραφίας Ἄνημερο θεοῖο, Μάντη κοντὰ τοῦ βάτῳ, Καὶ ἡρώα ἔαυσοῦ τῆς Σπάτης παρουσιαζῶ. Γαλανομμάτα

327 Στοιχειώδους Ἐγὼ ἀντιπῶ στὴ λύση, Στὴ συμφορὰ, στὸν πόνον. Μὰ τάχα καὶ δταν λείπῃ. Μεγάλον καὶ Μονάχα φανερωθῶ. Ἡλέκτρα

328 Διπλοῦς Μεταγραμματισμοῦ Κάκκοις τῆς Ἀνατολῆς Θὰ γίνῃ χώρας ἄλλης, Λάμβδ' ἀντὶ Γιώτα ἂν βάλλῃς.

Μὰ Σίγμα ἂν τόκαινε κανεῖς, Ὁθήμα νὰ πλυθούμῃ Καὶ νὰ ξελεμισθοῦμῃ. Ἡλέκτρα

329 Αἴνγμα Λάμπυρον οὐρανὸν Τὸ ἀρσενικὸ μου. Χώρα στὸ Ἑλληνικὸ Τὸ θηλυκὸ μου. Στοιχεῖο χημικὸ Τὸ σιδερέο μου. Γαλανομμάτα

330 Δικτυωτῶν * * * * * = Μυθοποιός * * * * * = Πρόσωπ. τῆς Π. Γραφῆς * * * * * = Ἀπολυτήριον, δέκλωμα. * * * * * = Ἀκόλουθος τοῦ Διονύ- Κιὰ καθέτως τὰ ἴδια. (σου Μελαγχολικὸς Ὀνειροπόλος

- 331 Κρυπτογραφικὸν 123456783590 = Ἡρώα ἀθηναιός 280064 = Ζῶν ἐξωτικόν. 8453131 = Πόλις τῆς Ἑλλάδος. 491790 = Μέρος τοῦ προσώπου. 5125121 = Τόπος ὑποχθόνιος, 62360 = Τέρμα, προαγιός. 7627314 = Σοφιστής. 8294 = Ἀρχαῖος θεός. 92390 = Ἀστερισμός. 084592 = Ὀμηρικὸς βασιλεὺς. Σίφουνας (Ἄλκῃς Θελασσοῦς)

332-336. Μαγικὸν Γράμμα Τὴ ἀνταλλαγὴ ἐνὸς γράμματός εἰς ἄ- κάστην τὸν κάτωθι λέξων, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθῶν, ἀνευ ἀναγραμ- ματισμοῦ ἄλλων, τόσαι λέξεις. Ἡραῖον, δπός, Ἴσις, Σόρος, Μῆλος. Σίφουνας

337 Ἀκροστιχίς ἐξ Ἀντιθέτων Νὰ εὐρεθῶν ἀντίθετα τῶν κάτωθι λέξεων, ποιήσῃ, ὅστε κάρχηκα τὸν νά- ποτελοῦν ἀρχοῦν ἡρώα: γέννησις, νίκη, φῶς, ἀφθονία, εὐχα- ρία, μαλακός.

Μελαγχολικὸς Ὀνειροπόλος 338 Ἐλιπεροῦμωρον ἠο-ειογ-εἴη Σίφουνας 339 Γεῖφος ἐν ο ο 0000 ον ον 0 0 0 0 0 0 0 0 0 0 ελ ε 0000 000 0ς ον ον 0 0 0 0 0 0 ον 0 0000 Μελαγχολικὸς Ὀνειροπόλος

ΛΥΣΕΙΣ τῶν Πνευμ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλ. 13

126. Κομπόστα (κόμπος, τῆ). — 127 Ἀταξία (α, τῆ, ζι, α). — 128. Σόμπα- ρόμπια. — 129. Ἴωνας Ἰάσων. 130. ΠΕΚΙΝΟΝ 131. ΑΔΡΙΑ- ΝΟΣ (Α- ΣΥΡΓΡΟΣ νός, ρανίς, ΓΕΡΑΝΟΣ Ἴωνός, Νι- ΔΑΒΑΡΟΝ Ἴωνός, Νι- ΡΑΜΝΟΥΣ νός, ὄρνις, ΣΙΚΕΛΙΑ Σάρος). — 132 ΣΙΔΗΡΟΣ 136. Διὰ τοῦ Σ: Σόρος δσμῆ, ἄσματος, Σκόρος, ἄσμα. — 137-141. Ὄκεἄνός, θάλασσα, πέλαγος, ποταμός, τέναγος. — 142. Νούς ἐστὶν ὁ διακοσμῆ- σης τὰ πάντα. — 143. Ἀν ἔλης τύχη διάβαινε (ἄ, ναι, χ' εἰς τι, χ' δι' αβ ἐν ε).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἀθ' — 855] Στὸ Ζωολογικὸ Μουσείον: Ἡ Νεφερτί: Ἀχ! καλῆ, ἔδληνη φάλαγα! καὶ ἡ Μπαίνα Σορέλλι: Μὰ πῶς θὰ πλέη, καὶ μένη; ΣΚΥΡΙΑΝΟΠΟΛΙΣ — Ἐρὸς τοῦ Μωριῶ [Ἀθ' — 856]

Πρωτοπαίνονος στὴ «Διάπλασι» χαί- ρετὸ ἄλοος ἔλεος, Ἰθακίφρος Ζεσπα- θωτήν. ΑΠΟΛΑΣΝ ΤΟΥ ΜΠΕΑΒΕΝΤΕΡΕ [Ἀθ' — 857] Προσεχῶς ἰδρῶται ὁ ε Σέλλογος τῶν Διασηματήτων. [Ἀθ' — 858]

Ζακυνθινούλα, ἔλαβα, εὐχαριστῶ· πε- ριμένω γράμμα. Τρελλοπαρέα, εὐχαρι- στω. Ἴσις [Ἀθ' — 859] Ἀνελλῶσω Μικρὰ Μυστικὰ. Γράφεται: Ὁμήρου 10, Κηφισσία. — Α' ἮΝΕΤΑ ἮΝ [Ἀθ' — 860]

ἈΘΗΝΑΪΚΗ ΣΥΝΤΡΟΦΑ Σκοποὶ: Ἐσοπάθωμα, διαγωνι- σμοί, ἀποκαλύψεις, φιλικαὶ συγκεντρώσεις. Πρόεδρος: Τερερτίνος τῆς Παρασκευῆς. Ἐπὶ τῶν ἀποκαλύψεων: Αἰγαιοστρατιάρχης. Ἐπὶ τοῦ εσοπαθώματος: Ἀπόλλων τοῦ Μπελεντέρε. Ἐπὶ τῶν οικονομικῶν: Μπούλ- Μπούλ. Ἐπὶ τῶν σχέσεων: Τυχγιὸς ἔρ. Ἐπὶ τῶν φιλικῶν συγκεντρώσεων καὶ ἐσρτῶν: Φραγγικεστάιν. Γραμματεὺς: Μυστήριος. Ἄπλᾶ μέλη: Ἰσιγένεια, Γιώργος Παράσιτος. [Ἀθ' — 861]

Γελαστέ Ἀνταποδοῦν, εἶσαι ἀλθῆεια γελαστός ἢ φέρεις κατ' εὐφημιστὸν τὸ φευδάνυμο σου; Μόννα Αἶζα, Μαῖμουδίτα